

Zpráva o činnosti kmene LLM Tančící Lososi

Rok 2017

Liberec

15.1.2018

Organizační struktura

Název: Liga lesní moudrosti - kmen Tančící Lososi

Sídlo: Boloňská 309/22, Praha - Horní Měcholupy, 109 00

Statutární zástupce: Markéta Horská, Boloňská 309/22, Praha - Horní Měcholupy, 109 00

IČ: 06259693

Registrační číslo kmene: 133

Datum vzniku: 11.7.2017

Internetové stránky: www.indianizhor.wz.cz

Znak kmene: *není*

Náčelnictvo

Náčelník kmene: Markéta Horská

Ohnivec kmene: Markéta Horská

Hospodář: Vojtěch Jeník (Quest)

Písmák: Evelin Bendová

Náčelník ROP: *není*

Pravidelná činnost

Kmen Tančící Lososi je dětský kmen, který se schází cca 1x měsíčně o víkendech. V létě jezdíme tábořit do týpí, na podzim a v zimě spíme po chatách, chalupách a tělocvičnách. Občas vyrazíme i na běžky.

Ve kmeni máme děti ve věku od sedmi do třinácti let. Učíme se tábornickým dovednostem, poznáváme přírodu a hrajeme hry, vše podle zásad woodcraftu – lesní moudrosti. Jelikož jsme kmen letos založili, děti si plní hlavně Zasněcovací stezku. Někteří již dělají i činy.

Lednová výprava na běžky do Jizerek 27.-29.1.2017

K našemu velkému překvapení (a trochu i znepokojení) se na lednovou výpravu přihlásilo 14 dětí, z toho někteří jeli poprvé a nemálo dětí se také odvážilo do hor, přestože na běžkách ještě nikdy nestály. Do našeho bytečku 43 m² se vešli: Stázinka, Mája, Filip, Bertík, Markétka, Anička, Sára, Zina, Agáta, Evelin, Jonatan, Marína, Miky, Oskárek, Vojta Quest i já a také zavazadla a 16 párů lyží. Už samotný odjezd žlutým autobusem z Černého mostu byl akční. Ne všichni se trefili na svá místa a stewardka po chvíli snahu o dodržení zasedacího pořádku vzdala. Nově příchozí cestující se však dožadovali svých sedadel, takže odjezd autobusu byl komplikován několikerými přesuny za všeobecného veselí. Nutno říct, že během cesty se všichni členové výpravy chovali velmi slušně a k hlasitým projevům rušícím jinak klidnou jízdu došlo jen dvakrát. Poprvé při objevu, že každé sedadlo je vybaveno obrazovkou a sluchátky, podruhé při zjištění, že se rozdává čokoláda zadarmo.

V Liberci na autobusovém nádraží nás čekal Vojta, naložili jsme mu zavazadla a lyže do auta a vydali se pěšky přes město k nám. Cesta to byla veselá, hromady sněhu podél chodníků a obrovské spadané rampouchy nenechaly děti klidnými, takže o nás brzy věděl celý Liberec. Doma jsme si nacpali bříška, každý si našel skromné místečko ke spánku, popovídali jsme si o závodu Amundsena a Scotta na Jižní pól a rychle usnuli.

Ráno nás Vojta probudil hrou na ukulele a teplou ovesnou kaší s kakaem. Čekal nás náročný den v horách a nálada byla plná očekávání a trochu i obav. Venku hodně foukalo, kontroly počtu vrstev a náhradního oblečení proto tentokrát proběhly velmi důkladně. Než jsme se vydali na autobus do Bedřichova, namazali a vyzkoušeli jsme lyže ve sněhu před domem. Všichni našli své boty a dokonce i všem pasovaly do vázání!

Musím se přiznat, že na Bedřichově mi zatrnulo. Bylo minus 9 stupňů, foukal severák a dětem i mně okamžitě zmrzly nohy. Částečně se nám podařilo zahřát se hraním Mrazíka na běžkách (my, co jsme nerozmrzli, jsme se alespoň pořádně nasmáli). A pak jsme vyrazili. Stopa byla pěkně upravená, vosky držely a dětem to šlo náramně. Bohužel jsme nemohli hrát žádné hry (až na jednu výjimku, kdy jsme si vyzkoušeli slíbené psí spřežení), protože bychom během vysvětlování pravidel umrzli. Vážně, být tam sama, chvílema bych si zimou pobřečela. Před dětmi to samo sebou nejde, zvláště když jsou šikovné jako ty naše. Nenašel se nikdo, kdo by fňukal, neúměrně si stěžoval nebo zdržoval. I běžkovací začátečníci se po pár pádech naučili udržet rovnováhu a jeli krásně, až jsme se nestačili divit. Malá Markétka jela jak drak a pořád se smála, Stázinka s Aničkou statečně snášely na kost promrzlé ruce, Oskárek si ani jednou nepostěžoval, i když byl k smrti unavený, a Fíla, kterému se čas od času vyzula bota a měl v tom mrazu mokré nohy, neztratil za celou cestu nadšení z hor. O velkých ani nemluví. Takže jsem taky zatla zuby. Z Bedřichova jsme jeli okruh kolem zamrzlé Bedřichovské přehrady a zpátky po cestě podél vodního kanálu na sedlo Maliník. Je to malebná cesta, kudy jezdí méně lidí. Všichni ujeli 12 kilometrů! Autobus jsme stihli tak akorát, ale našli se i stateční a vytrvalí (Agáta, Fíla, Markétka, Evelinka a Jonatan), kteří autobusem pohrdli, nasadili čelovky a ujeli se mnou další 4 kilometry v náročném terénu až domů do Liberce.

Doma nás čekala dobrá teplá večere a Caro. Někteří si po náročném dni rovnou zalezli, ale ti, kterým ještě zbyla energie, se vydali s Vojtou na svah lopatovat. Přišli celí rozesmátí a vyřádní. My ostatní jsme si dali jablíčka a hráli Mafii. Před usnutím jsme si ještě přečetli pár příběhů o Jizerských horách a usnuli jak dudci.

V neděli jsme se zabalili a navštívili Iqlandii. Zvedli jsme auto jako pírkó, prozkoumali lidské tělo, smysly a živly, vydali jsme se do nitra Země, někteří se staly oběťmi pokusů šíleného fyzika (hlavně my s Vojtou, doteď mi stojí vlasy na hlavě) a na závěr si vyzkoušeli své znalosti a talent v kvízové místnosti. Prozkoumat všechno, co IQlandie nabízí, by nám zabralo další dva dny. Nás už ale čekal oblíbený žlutý autobus a čokoláda zdarma. Tentokrát už všichni našli svoje místa a cesta proběhla velmi poklidně.

S Vojtou jsme se shodli, že jsme na všechny pyšní, jak to zvládli. Máme vaše děti moc rádi a těšíme se na další výpravu!

Jarní výprava do Vidimi 31.3.-2.4.2017

Týden před výpravou hlásili déšť a zimu, přesto jsme se nenechali odradit a byla nás zase spousta. Dubnové výpravy se zúčastnili: Jáchym, Stázka, Prokop, Filip, Bertík, Markétka, Jonatan, Evelin, Marina, Agáta, Zina, Oskar, Miky, Quest, Dominik a Markéta, složení podobné jako na běžkách. My s Vojtou jsme se na novou předpověď nepodívali, takže jsme celý prosluněný víkend strávili v kožených pohorách a černých dlouhých kalhotech, nesli si s sebou i rukavice a záviděli dětem kraťasy.

Kvůli práci jsem nestihla sraz, takže jsem si užila stíhací jízdu zpožděnými couravými vlaky z Mladé Boleslavi. Poslední úsek z Mělníka jsem dojela stopem a zastavila v Medonosech přímo za autobusem, ze kterého právě vystupovaly děti pod velením Vojty a Dominika. Od autobusu jsme šli čtyři kilometry krásnou krajinou, obdivovali rozkvetlé sasanky a jaterníky, ropuchy na cestách a roubenky ve vesnicích. Do cíle naší cesty - Domu zaniklých řemesel Konikleč - jsme došli až za tmy. Na cestu nám svítil srpek dorůstajícího měsíce. Stavení je nádherné, stará roubenka, velká pec, na které se dá ležet, patro s prostornou místností na spaní, kamenná umyvadla, zahrada s ohništěm. Na peci jsme si uvařili čaj a bramborovou kaši s párkem a šli spát.

Ráno jsme se vzbudili do krásného jarního dne. Vojta vzal děti rovnou ven pozdravit vylézající slunko na stráň nad údolím a my s Dominikem jsme začali připravovat tradiční ovesnou kaši.

Výprava Vidím 2017 (c) Vojta Jeník 01/04/2017

Sobotní výlet nebyl dlouhý co do nachozených kilometrů, ale možná i o to víc jsme si ho užili. "Vylezli" jsme na pískovcovou skalku nad údolím a kochali se rozhledem, usídlili jsme se nahoře na vyhřáté louce, kde foukal svěží jarní vítr, zahráli si tam Pahorek a lakros (dětem to neskutečně šlo!) a dali si oběd. Našli jsme pískovcový mostek, domeček ve skále a převisy s ohništi, zazávodili si s míčkem na lžici na klacku v náročném terénu. Naučili jsme se poznávat nové stromy a jarní kytky. Večer jsme nachystali dřevo na oheň, dali si večeři a připravili se na sněm.

První kmenový sněm byl moc milý. Všichni společně jsme ze všech stran zapálili oheň (každý svou svíčkou) a rokovali o důležitých věcech. Jedním ze základních pilířů v Lize lesní moudrosti je samospráva - o podstatných věcech v kmeni rozhodují všichni, každý hlas i těch nejmenších se počítá. Takže jsme dali hlavy dohromady a vymýšleli název pro kmen. Museli jsme se vyhnout jménům, která už někdo má, chtěli jsme vymyslet něco jedinečného, něco, co nás vystihuje. Padla spousta návrhů. Nejvíce se dětem zalíbili Lososi a Jezevci. Nakonec si děti téměř svorně, kluci i holky, odhlasovali název Tančící Lososi. Lososi znají moře i horské potůčky. Při své plavbě proti proudu překonávají zdánlivě nepřekonatelné překážky s lehkostí, zvesela se protančí prosluněnými peřejemi, obklopeni barevnými bublinkami. Tak si děti našeho lososa představují. Název je samozřejmě možno změnit, pokud s ním přestaneme být spokojeni. Po pauze vyplněné zfoukávanou svíček nastalo hlasování o kmenových funkcích. Volba náčelníka dopadla nejdřív nerozhodně, takže se nechala na konec. Ohnivcem byl zvolen Dominik. Být Ohnivcem neznamená jen umět dobře s ohněm, Ohnivec se stará o tradici a duchovní záležitosti kmene, vede obřady. Děti si k tomu Dominika vybraly a Dominik, i když byl zprvu dost překvapený, si toho moc váží a je rozhodnutý se ohnivectví zodpovědně věnovat. Děti, které by se chtěly s ohněm naučit a pomáhat při obřadech, budou vítány.

Výprava Vidím 2017 (c) Vojta Jeník 01/04/2017

Strážcem wampumu neboli hospodářem byl jednomyslně zvolen Vojta, protože je nejstarší a bezesporu nejzodpovědnější.

Písmákem se stala Evelinka, která se skvěle zhostila zapisování průběhu sněmu a prokázala tak, že zvládne nejen sněmy další, ale také péči o kroniku.

Nakonec se znovu hlasovalo o náčelníkovi a byla jsem zvolena já, protože jsem to vlastně celé zpunkovala. "Jeden člověk nemůže být zároveň náčelník a mít na starosti peníze, to dá rozum," nechaly se slyšet děti.

Marina a Evelin nám na výpravách z vlastní iniciativy pomáhají, s čím se dá, a tak pěkně se starají o nejmenší indiány, že jsme se rozhodli jmenovat je rádci. Další rádce samozřejmě uvítáme, pokud by někdo ze starších měl zájem.

Pak jsme si ještě trochu popovídali o orlích perech a lesní moudrosti a ukončili sněm. Následovalo hraní se svíčkami a také hraní na kytaru a zpívání, děti bubnovaly, chřestily chřestítkama a dokonce tančily a bylo to tak pěkné, že nám bylo líto zahnat je do postele a šli jsme spát výjimečně poněkud později.

Ráno jsme spali o něco déle a akorát jsme stihli dát si snídani, umýt nádobí a uklidit dům a vydali jsme se na cestu domů. Těšili jsme se na zmrzlinu nahoře ve vsi, ale měli bohužel zavřeno. Po cestě jsme našli voňavé fialky, koberce sasanek, jaterníky, plicníky, narcisky i podběly, někteří si splnili přírodu v Zasněcovací stezce. Dali jsme si oběd na kouzelném místě na starém skalním hradě v lese, skrz stromy nás hřálo slunce, kroužili nad námi krkavci, podělili jsme se mezi sebou o zbylé dobroty. Vůbec se nám dolů něchtělo. Autobus jsme stihli tak akorát. Mnozí byli po výpravě tak unavení, že cestu autobusem prospali, jako my tenkrát, když jsem jezdila jako malá se starým oddílem..

Myslím, že výprava se moc vyvedla, byla zase úplně jiná než ty předešlé. Uznávám, že chození bylo tentokrát o něco víc, ale většina dětí to zvládla bez problému. Zato jsme bydleli na moc krásném místě. Příště bude chození méně.. Jen nás mrzí, že v sobotu musel kvůli bolení břicha odjet Prokop. Za tu krátkou dobu mezi nás parádně zapadl a doufáme, že pojede zase.

Tamalo - Táboření Malé Lóže, Malý Walden, 5.5.-8.5.2017

Účastníci: Vendulka, Filip, Adam, Prokop, Oskar, Miky a Matouš z Rodu ze Želichova

I tentokrát jsem nemohla přijít na sraz a musela jet do Skleného sama. Málem jsem nestihla odjezd autobusu z Jablonce a nezbylo mi, než celá uříčená a zmoklá poprosit cizí paní, aby mě vzala autem na nádraží. Stihla jsem to jen tak tak, což bylo štěstí, protože by jinak Vojta neměl spacák a děti jídlo a deky. Větší část Vojtova batohu totiž zaujímal týpí. Naštěstí jsou malí Lososi silní a vytrvalí, takže jsme to všechno společně odnesli. Kamarádi z jiných kmenů nám zase pomohli se stavbou týpí, takže jsme to hravě zvládli a už první noc jsme spali u ohně v týpí.

V sobotu se děti napříč kmeny rozdělily do „národů“ a celý den se běhalo a hrálo. Byl to velký turnaj zahrnující frisbee, ringo, vybíjenou, rugby a kbelík. Většina Lososů se sešla v Havranech a ti, co se ocitli jinde, si našli nové dobré kamarády. Zapojili jsme se i my s Vojtou a zahráli si několik zápasů frisbee. Vendulčin tým Spojené národy dokonce skončil na druhém místě! Slunce svítilo, trochu foukalo, louka se zelenala a rybník vábil na koupání. Kromě nás se ale odvážil do studené vody jen otužilec Filip. Navečer se i velcí kluci nechali slyšet, že už nemůžou ani chodit. Dlouho jsme se tak dobře nevyhlídali a nevyřádili.

V neděli byl důležitý den. Čekal nás Lesní běh – jedna ze čtyř Velkých her, které Liga každoročně pořádá, a večer sněm Malé Lóže.

Lesní běh je závod dvojic po trase vyznačené fáborkami se stanovišti zkoušejícími lesní znalosti a dovednosti závodníků - práci s mapou a buzolou, poznávání rostlin, zvířat a stop, souhvězdí, znalosti o woodcraftu, první pomoc, uzlování, hledání v jízdním řádu, morseovku, střelbu z luku a ze vzduchovky, stavbu přístřešku, odhad vzdálenosti. Závod byl zakončen parádní lanovkou, ke které ale bylo třeba vyšplhat po dlouhém provazovém žebříku. Nadšených dospělých organizátorů bylo tentokrát hodně, takže jsme měli možnost si s Vojtou taky zazávodit v dospělé kategorii. Lososi ještě nikdy podobný závod nezkusili a hodně věcí ještě neumíme, přesto se ale děti dobře umístily. V kategorii do 9 let se Prokop a Oskar umístili na 9. místě, v kategorii 10-13 byli Vendulka s Mikym 19. a Filip (8 let!) s Adamem (11let)

dokonce na 14. místě z 22 týmů. Získali jsme 2 Šekeny do celoročního bodování Velkých her. My s Vojtou jsme byli 2. z šesti týmů, porazili jsme i tým náčelníka Malé Lóže. Je ale jasné, že spoustu věcí je potřeba se do příště naučit. Třeba morseovku a jízdni řády, což bylo pro všechny to nejtěžší.

Odpoledne se ještě odehrála křesací soutěž a malé hry a pak už nezbývalo než připravit dřevo na slavnostní oheň. Večer se konal velký sněm. Kolem hranice se sešly všechny zúčastněné kmeny – Jestřábi, Ťapáč, Stopaři, Rod ze Želichova, Tančící Lososi a další, všichni v indiánském oblečení. Oheň byl rozkřesán tak, jak to známe z našeho táboření, a zasvěcen čtyřem světélům čtyřnásobného ohně. Potom se vyhlášovaly výsledky soutěží a také se udílela Orlí pera těm, kdo splnily některé z činů ze Svitku březové kůry.

Večer po sněmu nám ještě Vojta zahrál v týpí na kytaru několik písniček, ale skoro všichni usnuli už při první.

V pondělí jsme celé dopoledne balili, ale zbylo trochu času i na lakros. Cesta zpátky byla náročná a dobrodružná, protože kromě nás 150 indiánů z TaMaLa se potřebovalo do Prahy dostat i podobné

množství malých skautů, kteří měli sraz nedaleko. Vlak byl nacpaný k prasknutí, ani lidé s místenkami neměli často šanci dostat se na svá místa. My jsme ale měli štěstí – průvodčí nás poslala do prostoru pro kola, kde jsme si posedali na zem, Vojta vytáhl kytaru a celou cestu jsme zpívali. Jak se vlak plnil, přidala se k nám ještě skupina japonských turistů a jeden Američan ve středních letech. Mladý Japonec si nás celou cestu fotil, jak tam na batozích celí špinaví a voňaví kouřem zpíváme a smějeme se, a solventně vypadající Američan seděl na zemi nacpaný mezi visícími koly a podupával si do rytmu. Na konci cesty Vojtovi poděkoval za krásný hudební zážitek. Na cestování českými vlaky prý dlouho nezapomene.

My budeme na TaMaLo taky dlouho vzpomínat. Líbilo se mi to setkání s dalšími kmeny. Pro nás vedoucí je opravdu obohacující a povzbuzující mluvit se s lidmi, které baví to samé, co nás – žít v přírodě, učit se nové věci a být u toho obklopeni hromadou dětí. Z Táboření Malé Lóže a Lesního běhu bychom mohli udělat každoroční tradici.

Výprava do Želichova 23.-25.6.2017

Na poslední výpravu před prázdninami jsme jeli za naší kamarádkou Irčou z Rodu ze Želichova na krásný statek. Cestu tam jsme absolvovali autobusem, což mělo v pátek ten efekt, že jsme u Benešova dostali minimálně půl hodiny zpoždění. Když jsme vystupovali z autobusu, bylo už slunce docela nízko a my jsme před sebou měli asi 6 km cesty s batohy na zádech.

Nače cesta z Jemniště do Postupic vedla po silnici, což bylo náročné jak pro děti, tak pro nás (protože děti se pořád někam rozbíhali, zastavovali a nedávali pozor). Za Postupicemi jsme konečně vešli do lesa. Náš přední voj tvořený Evelinkou a několika dalšími většími dětmi přidal do kroku (zřejmě pod tlakem nadcházejícího šera) a já jsem se ocitl s Kubou a pár menšími dětmi vzadu. Markétka na nás sice několikrát počkala, ale já jsem téměř okamžitě zase nabral zpoždění. Nakonec pomohla sama příroda a Markétky zmínka o vlčích a možná i nějaký strašidloch v lese. Za tmy už se každý staral, aby nezůstal pozadu, a my jsme tak konečně dorazili do Želichova. Za zmínku ještě stojí nádherné divadlo svatojánských broučků (rozuměj světlušek), které jsme viděli v lese před želichovským statkem.

Původně jsme byli domluvení s Irčou, že si vyzkoušíme, jak se starat o zvířata na statku. Bohužel Irča nakonec musela do nemocnice, takže jsme práci se zvířaty odložili na příště. Abychom se se zvířaty alespoň trochu seznámili, byli provedeni jejím synem Jankem, což bylo samo o sobě zajímavé. Nakonec se holky dočkaly alespoň krmení kůzlátek.

Velmi zajímavou atrakcí se ukázal malý rybník. Původně jsme se chtěli jen vykoupat a pak vyrazit na celou sobotu na výlet, ale když jsme viděli, jakou má rybník popularitu u dětí, zůstali jsme u něj velkou část dne: udělali jsme závody v plavbě na loďce a hráli další hry ve vodě.

Po krátkém obědě jsme vyrazili na výlet po okolí. Vzhledem k horkému počasí jsme byli převážně vlese: hráli jsme na slepého náčelníka, schovávali se a zjišťovali čísla ze zad kamarádů a chodili bosí. V podvečer cestou zpět ke statku jsme si na louce zahráli i oblíbenou trojnožku.

Večer jsme si udělali venku oheň, opekli buřty a kdo chtěl, mohl spát venku pod širákem. Dokonce došlo i na zpěv u ohně s kytarou.

V neděli už jsme tolik času neměli. Museli jsme si zabalit, uklidit a kolem poledne vyrazit na vlak do Postupic, což bylo kus cesty. I tak jsme si ještě našli trochu času vykoupat se v rybníce a povozit se na loďce.

Kiwendotha a Tawiskara, tábořiště Tate Osmaka-Zátoka 28.9.-1.10.2017

První výprava tohoto školního roku se nesmírně povedla. Na Hlavním nádraží v Praze se nás sešlo rekordních 20: Majda s Kubíkem, Adam, Jáchym, Kuba, Miki, Sam, Matouš, Anička, Sára, Zina, Agáta, Jonatan, Evelin, Marina, Vendulka, Kája, Vojta-Quest, Markéta a nově se s vervou zapojila i Róza, s jejíž pomocí je pro nás teď všechno mnohem snazší. Vojta vzal Jáchyma se Samem autem napřed a my jsme vyrazili vlakem za nimi. Poprvé jsme jeli s místenkami, takže to vypadalo na pěknou pohodu. Jenže nás potkala závada na vlaku, dlouho jsme postávali a v Hradci nás dokonce vyhnali a museli jsme zbytek cesty dojet v plném náhradním vlaku. Náladu nám to ale nezkazilo a průvodčí si nás nakonec celkem oblíbil. V České Skalici nás potěšil Vojta, když nám přijel autem pro batohy a mohli jsme šlapat nalahko. Adam s Kájou se skvěle zhostili vedení podle mapy, provedli nás městem a přes lososí řeku až k rybníčku, kde našli stezku podél potoka, která nás dovedla až na tábořiště kmene Tate Osmaka. Tam nás již čekalo postavené naše velké týpí. V tábořišti bylo živo, přicházely další děti a všude kolem nás se stavělo a povykovalo. Přijeli Jestřábi, Bobři, Strážci údolí, Trilobit, Ťapáč, Národ čtyř živelů, domácí Tate Osmaka a další. Po vícero pokusech, kdy se střídali kluci s holkama ve vázání a vztyčování druhé trojnohy, se nám konečně podařilo postavit i malé týpí. Nutno říct, že to nebylo tak snadné jako obvykle – tyče byly staré, dokonale ohlazené a pěkně prokluzovaly. Navázali jsme liningy, týpí tašky, vykopali ohniště, připravili dřevo a zabydleli se. Kája, Eve, Marina, Sára, Agáta, Vendulka, Sam a Miki obsadili malé týpí a nechali se slyšet, že už jsou velcí, nás vedoucí k táboření nepotřebují a obstarají se sami, včetně vaření. Až na drobné obtíže (třeba že se v pátek nestihli všichni nasnídat a po dva dny se živili studenou neslazenou ovesnou kaší) to zvládli bravurně a všichni přežili. Prokázali tak, že příště jistě zvládnou péči o mladší část kmene a nám tak odpadá spousta práce a starostí. Prozatím jsme ale mladší živili my, i když nutno říct, že nám pomáhali jak mohli. S ohněm to bylo náročné, dřevo bylo po deštích mokré a hodně kouřilo. Večer jsme si ještě chvíli zahráli na kytaru a brzy usnuli. Já jsem se zúčastnila večerního plánování hry a rozdělování dětí do týmů a vedoucích na stanoviště. V každé skupince jsme měli svého bojovníka, takže vítězství bylo zaručeno, jen jsme nevěděli, kdo to bude.

Kiwendotha a Tawiskara 28/09/2017 © Vojta Jenk

Ráno jsme vstali s ranními bubny (a ještě dřív), uvařili si čaj a kaši (jak kdo – viz výše) a přichystali se na hru. Letošní Kiwendotha byla inspirována příběhem náčelníka Josefa, který se pokusil dovést svůj lid do bezpečí v horách Kanady a utéct tak nesvobodě v rezervacích. Děti měli stejně jako indiáni jen málo času na zabalení nejn nutnějších věcí a sehnání koní. Poté se vydaly na cestu po jednotlivých stanovištích a snažili se dovést do cíle co nejvíce svých lidí a koní. Museli překonat rozvodněnou řeku, vodit se poslepu pomocí signálů, bojovat s nepřáteli a lovit a vařit si jídlo. Každá skupina přišla o mnoho lidí (odstřihávaly se obrázky z kartiček) a některým již nezbyly žádné koně, ale všichni soutěžící zdárně dorazili do cíle, i když dost rozčuchaní, špinaví a někteří i mokří. Nakonec zvítězil tým Ziny a Sáry, takže jsme měli ve vítězné skupince hned 2 naše lidi! Na 2. a 3. místě se umístily týmy Káji a Aničky. Holky získaly pěkné ceny – kůže na mokasíny a knížky a hlavně 8 šekenů za první místo pro Lososy do celkového bodování Velkých her. Současně s Kiwendothou proběhla i soutěž pro dospělé Woodcraft ranger. Podle zjevu přicházejících soutěžících to muselo být výživné. Příští rok bychom měli také někoho vyslat. Večer jsme se najedli (tentokrát všichni), zahráli si na kytaru, přečetli si Josefův příběh, který jsme dostali od organizátorů, a v malém týpí jsme do noci hráli Mafii.

V sobotu byla v plánu Tawiskara, střelecká soutěž. Od nás se přihlásilo 6 statečných pod vedením Rózy, ale jelikož jsme ještě mladý kmen a nemáme své luky, museli jsme žebrot u ostatních, lépe vybavených kmenů o zapůjčení. I když se nás Bobrům zželelo, stejně nebylo možné, abychom měli tolik pokusů, jako všichni ostatní. Přesto lososí střelci bojovali a získali pro nás 1 šeken do celoročního bodování. Skvěle se předvedl Jáchym, který i bez rozstřílení a s omezeným počtem pokusů porazil spoustu střelců z jiných kmenů. S Vojtou jsme pro nás zbylé naplánovali výlet do okolí, setkali jsme se ale s nepochopením a všeobecnou nelibostí. Děti si tábořiště oblíbily a přály si strávit pohodový slunečný den v táboře. Nechali jsme se přesvědčit a trénovali jsme chůzi po slackline, lakros, vyzkoušeli Setonův běh, plnili si orlí pera a zasvěcovačku a vařili bramboračku. Nakonec to bylo vlastně moc příjemné a nelitovali jsme, že jsme zůstali. Přeci jen máme my i děti během týdne spousta povinností a plánů a takovýhle volný den na prosluněné louce nás jen tak nepotká. Večer jsme si zahráli pořádný lakrosový zápas i s indiány z jiných kmenů. Týmy se rozlosovaly. Běhali jsme po "hřišti" i mimo ně mezi týpí, ohrožovali neopatrné táborníky, kteří si vařili venku večere a bylo to maso. Lososi bojovali jak o život, Miky dal gól, Matoušek vybojoval spoustu míčů, Eve bránila jak divá. Tak dobrý zápas jsme dlouho nehráli. V zápalu boje jsme zapomněli

dokonce počítat góly a skončili jsme, až když nebylo vidět od branky k brance. Večer jsme četli pohádky a hráli na kytaru a zpívali, chřestili a bubnovali.

Kiwendotha a Tawiskara 30/09/2017 © Vojta Jeník

Ráno bylo vyhlašování Tawiskary a Velkých her. Lososi se v celoročním bodování velkých her umístili na krásném 6. místě (a to jsme na jaře prošvihli hru Stará Praha!) a myslím, že máme na příští rok dobře našlápnuto. Celé dopoledne jsme pak balili a náš skvělý Vojta nám vzal batohy na nádraží, takže jsme jako jediný z kmenů šli na vlak nalehko (ale rozhodně bychom to s batohy zvládli taky, však uvidíme příště). Ve vlaku jsme plnili zasvěcovačku, hráli střílečku a mafii a cesta nám rychle utekla. Nejtěžší je vždycky to loučení. Cestu domů do Liberce jsem strávila plánováním další výpravy, už se nemůžu dočkat! :)

Kiwendotha a Tawiskara 30/09/2017 © Vojta Jeník

Výprava do Mšena 3.-5.11.2017

Jelikož babí léto dávno skončilo a začalo sychravé počasí, stalo se dalším cílem našich kmenových výprav Mšeno, které leží na okraji pískovcové oblasti Kokořínsko a kde se nám povedlo zařídit ubytování v tělocvičně místní školy. Škola je ve Mšeně nedaleko nádraží a do Mšena se dá pohodlně dostat vlakem, takže o způsobu dopravy bylo rozhodnuto.

Do školy jsme dorazili až před devátou. Po krátkém poučení, co můžeme a co nesmíme, jsme vyběhli do posledního patra do kuchyňky, abychom snědli večeři od maminek (nebo tatínků) a napili se. Přesto, že hodina už pokročila, zahráli jsme si před spaním alespoň vybíjenou.

V sobotu jsme nevstávali nikterak brzy (jen někteří nedočkavci od časného rána poletovali po škole) a po snídani, ke které byla oblíbená ovesná kaše s Grankem, jsme vyrazili prozkoumávat zdejší krásy. Počasí bylo ucházející a naším cílem bylo skalní město Bludiště severozápadně od Mšena. Na okraji Mšena nás překvapila páska, která uzavírala vstup do lesa v údolí Debř kvůli popadaným stromům. Museli jsme se tedy bydat jinou trasou - nad údolím. Předtím jsme si ještě stihli prohlédnout místnosti vydlabané do pískovce na začátku údolí.

Po asi půl hodině cesty jsme dorazili k většímu seskupení pískovcových skal. Byly plné puklin a děr a některými se dalo i prolézat (proto se jim asi říká Prolezovačky). To bylo něco pro nás. Prolézali jsme, kudy se dalo a případně i nedalo a prozkoumali každou skulinku. Strávili jsme tím asi hodinu, možná i déle - prostě čas plynul, že jsme se nestačili divit. Když jsme se konečně vydali na další cestu, objevili jsme do skal vytesanou jeskyni. Říká se jí Obraznice podle toho, že se tu za třicetileté války schovávaly obrazy a jiné cenné předměty z blízké vesnice.

Hlavním hřebem programu bylo skalní město Bludiště. Cesta byla dobrodružná: museli jsme sestoupit skalním výšvihem po řetězech a pak slézt prudký svah do rokle, kde nám Kája rozkřesala oheň, abychom si mohli opéct špekáčky a učinit tak za dost pozdnímu obědu. Pak jsme bez batohů vyrazili do samotného

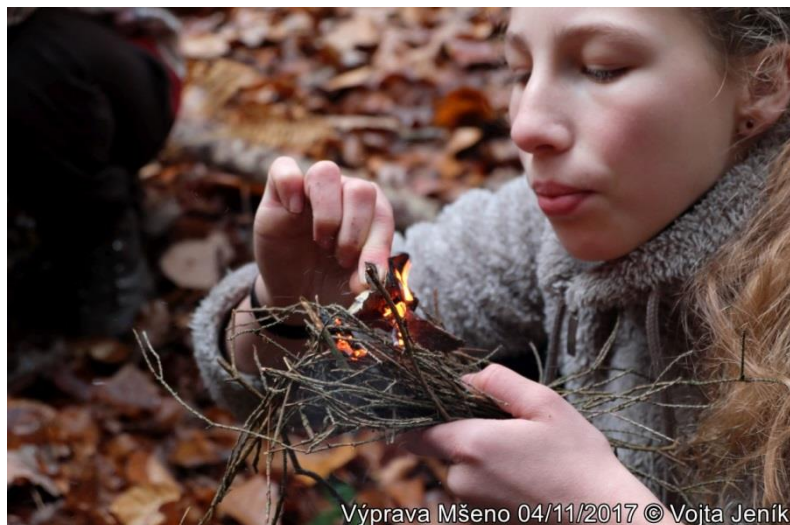
Bludiště, kde jsme sbírali papírové koule a utíkali před zlými strážci (Markátkou, Vojtou a Rózou). Bludiště sice není velké, má ale spoustu zákoutí, takže docela trvalo, než jsme všechny koule našli.

Výprava Mšeno 04/11/2017 © Vojta Jeník

Když se sešeřovalo, oznámila nám Markétka, že si bude možné splnit stezku odvahy, kterou mají všichni jako úkol v Zaslavčovačce. Pak se část kmene vydala s Vojtou pro batohy a druhá část připravila oheň. Mezi tím, co jsme seděli u ohně a Markétka nám povídala, se ve skalách objevila světélka. Naším úkolem bylo jít podle svíček a splnit cestou dva úkoly: ...

Nedělní ráno jsme začali honbou za snídaní. Po škole bylo rozmístěno spoustu jídla (tedy kartiček s jídlem), které bylo potřeba najít, aby se člověk mohl do syta najíst. Někteří byli velmi dobrými hledači a svůj příděl ani nemohli sníst, ale byli i tací, kteří měli jen suchý chleba. Jelikož jsme ale kamarádi, nakonec se všichni podělili tak, že se dobře najedli.

Po snídani následovala opičí dráha, vybíjená a ještě nějaké další hry, abychom si dosyta užili tělocvičnu, když jsme strávili celou sobotu venku. Odpoledne pak udělala Markétka krátký kurz první pomoci, aby každý věděl, co dělat, když se kamarádovi stane nějaký úraz (na fotkách je ukázka ošetřování, nikoliv skutečný úraz).

Cestu zpět jsme absolvovali opět vlakem. Sice byl původní plán přesednout v Mělníku na autobus, abychom byli doma rychleji, ale náš motoráček měl zpoždění, tak jsme nakonec dojeli na pražské Hlavní nádraží místo do Holešovic. Pozdě ale přece. Snad nás za to rodičové moc nehubovali.

Podzimní táboření na Naději 17.-19.11.2017

Prodloužený víkend jsme využili k poslednímu letošnímu táboření. Společně s Jestřábý jsme vyrazili na tábořiště Naděje u Nového Boru v Lužických horách. Vzhledem k očekávaným teplotám jsme táboření doporučovali pouze zkušeným členům. Přesto se nás sešlo dvanáct, čímž jsme více než dvojnásobně přečíslili Jestřábý, kterých nakonec jelo jen pět.

Pátek jsme začali výletem ze Svoru, kam se děti dopravily autobusem, a já dojel autem z Liberce. Cílem byla zřícenina hradu Milštejn, kde jsme měli na oběd sraz s Jestřábý. Z hradu toho moc nezbylo, ale místo je zajímavé geologicky. Tvoří ho přechod z pískovce, který je typický pro Kokořínsko, do žuly, která je tvoří hlavní hřeben Jizerských i Lužických hor. Ze skály je pěkný výhled, ale my jsme se nahoru nepodívali, protože skála klouzala.

Po obědě jsme pokračovali po červené k linii pohraničního opevnění, která se táhne celým pohraničím s bývalým Německem. Nejprve jsme s baterkami prolézali každý Řopík, ale po prohlídce několika z nich jsme zjistili, že jsou všechny v podstatě stejné. Filip se ale nenechal odradit a statečně šplhal i k těm na kopci a daleko od cesty.

Odpoledne, ještě za světla, jsme dorazili na tábořiště. Já jsem vyrazil s Trnkou z Jestřábů pro auto s batohy, které jsem nechal ve Svoru, a zbytek Lososů a Jestřábů začalo vybírat tyče na týpí. Pro naše sedmimetrové to nebylo úplně jednoduché, ale nakonec jsme jich našli dost, jen jedna chlopňovka byla trochu mrzák. Společnými silami jsme týpí vztyčili, ale objevil se problém se šitím týpí. Naposledy jsme použili žebřík, který jsme tentokrát neměli. Nakonec jsme si po indiánsku poradili a na tyče přivázali ráhno, na které si Markétka stoupla. Za světla a sluníčka by to byla legrace, ale za tmy, sněžení a teploty okolo nuly smekám přede všemi, kteří tam s námi byli. Dále už to bylo jednoduché. Filip udělal pěkné kolíky, holky ohniště, vypnuli jsme týpí a lining a už jsme bydleli. Dřevo udělali ostatní mezitím.

V sobotu jsme se pěkně vyspali, neboť pod hrozbou náčelnice "kdo bude hlučet, půjde dělat dřevo" leželi všichni ve spacácích. Nakonec jsem vstal a zatopil já. Venku ležel sníh a zaručeně bylo pod nulou, neboť

nám zmrzl zbytek čaje v kotlíku. Když jsme se konečně před polednem dostali ven, zahráli jsme si několik her. Nejprve jsme trénovali lakros a pak hráli s Jestřáby ringo vybiku. Jestřáby hrají totiž lakros jen za trest.

Táboření - Naděje 18/11/2017 © Vojta Jeník

Po pozdním sobotním obědě, který vařili Jestřábi (Jestřábi nám vařili všechny večere a sobotní oběd), jsme vyrazili na prohlídku náhonů v okolí. Po počátečních peripetiích jsme našli jeden u bývalého Neumannova Mlýna a cestou zpět se podívali i do dalšího u Kaple sv. Antoníčka. Z výletu jsme se vraceli daleko za tmy a bylo jasné, že večerní sněm rozhodně nezačne v osm, jak bylo v plánu.

Táboření - Naděje 18/11/2017 © Vojta Jeník

Sněm proběhl pod vedením Trnky a Karči z Jestřábů. Bylo uděleno několik orlích per, z našich členů Matoušovi, Markétce a mě. V paměti na tento sněm mi zůstane zakouřené týpí a to přesto, že jsme se snažili najít nějaké suché dřevo.

V neděli už nám akorát zbývalo zabalit se a dojít na autobus do Svoru. Všichni se činili a tak jsme si cestou zpátky stihli zahrát boj o vlajku. Chválím všechny účastníky, jak to pěkně zvládli. Však někteří budou moci po splnění Zasněcovací stezky zažádat o čin Táboření v zimě, ostatní budou muset vytrvat a strávit venku ještě další noci.

Vánoce v Srbech 8.-10.12.2017

Na vánoční výpravu jsme jeli do oblíbeného domečku kmene Jestřábů na břehu rybníka Záplavy ve vesničce Srby, kde jsme byli už vloni v listopadu. Tentokrát jsme měli páteční večer a sobotu sami pro sebe, v neděli pak přijeli rodiče, abychom jim mohli promítnout fotky z minulého roku a abychom se lépe poznali.

V pátek večer jsme akorát dorazili do Srbů a snědli, co nám maminky nabalily k večeři. Sobotní ráno jsme začali Ranní písni a pak se pustili do příprav na večer. Slavili jsme totiž Vánoce. Chtěli jsme si udělat pěkné prostředí uvnitř a chystali se ozdobit i stromeček pro zvířátka v lese. Někdo tedy dělal řetězy z barevného papíru, jiný řetěz z mrkve, jablka a buráků a někdo psal přáníčka.

Odpoledne jsme se vypravili ven a ozdobit stromeček, a abychom se trochu vyblbli, zahráli jsme si i nějakou tu hru. Po příchodu do domečku si děti zahrály hru, kdy se učili nazpaměť zákon čtyřnásobného ohně a pak měli jednotlivé paprsky přiřazovat do světél.

Po hře přišel hlavní hřeb programu - Štědrý večer. Zaspívali jsme si koledy, zapálili svíčky a prskavky a nakonec jsme si rozdali dárky. Do toho jsme jedli cukroví a povídali si.

Ráno jsme opět začali Ranní písni a po snídani jsme vyrazili ven. To už se k nám připojili i někteří rodiče. Sice bylo v plánu, že dorazí všichni, ale nakonec jich byla stěží půlka. Co naděláme. Šli jsme se podívat ke stromečku, jestli si už nějaká zvířátka nedala něco dobrého, ale zdálo se, že se ke stromku ještě nikdo nepřiblížil. Pak jsme si zahráli oblíbený boj o vlajku. Nakonec hrála dvě družstva dětí a jedno rodičů. Kdo myslíte, že vyhrál? No, rodiče to nebyli.

Pak jsme šli dovnitř. Mezitím se začali sjíždět i další rodiče a hlavně spoustu dobrot, které měli za úkol přinést. Udělali jsme totiž pro rodiče soutěž o nejlepší cukroví, pomazánku a jídlo. Po společném obědě následovalo promítání fotek a ukázka kmenového webu. Kolem čtvrté jsme se pak všichni rozjeli do svých domovů.